

— Или, кажи ни по-добрѣ, отъ когато даде дрѣхата си въ Хаджи-Шадовата улица, додѣто отиде у Марка чорбаджи, дѣка бѣше? обърнж хитро въпроса баятъ. Такъвъ ясенъ въпросъ непобѣдимо извикваше и ясенъ отговоръ. Но докторъ Соколовъ го не даде. По откритото му лице се четеше силна вътрѣшна борба, нравствено страдание.

Това смущение и това мълчание бѣхж поясни отъ исповѣдъ. Тѣ допълняха другитѣ доказателства. Баятъ виждаше прѣдъ себе си виновникътъ, но попита за послѣденъ пѣтъ:

— Кажи дека бѣше по него врѣме, челеби?

— Не можъ да кажж, отговори тихо и рѣшително докторътъ. Такъвъ отговоръ поразил всички. Нечу Аазата смигнж иронически на Стефчова, като че му казваше: улови се, клетиятъ, въ примката.

— Казвай, челеби? Дѣ си билъ по това врѣме?

— Това не можъ да кажж по никой начинъ... то е тайна, която моята докторска и човѣшка честъ ми не позволяватъ да явяж. Но въ Петканчовата улица не съмъ билъ!

Баятъ настояваше да каже, като му посочваше лошитѣ послѣдствия отъ това мълчание. Но докторътъ гледаше вече спокойно, като човѣкъ, който е казалъ всичко, каквото е ималъ да каже.

— Нѣма ли да кажешъ нѣщо?

— Сичко казахъ.

— Тогава, челеби, ти ще ни бждешъ тая нощъ гостянинъ... Заведете челебиятъ въ затвора! каза баятъ строго. Слисаниятъ докторъ излѣзе, зашеметенъ отъ тоя купъ обвинения, които не бѣше въ състояние да убори; защото, както той самъ каза, по никой начинъ не можеше да обади дѣ е билъ снощи по три часа.

